

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Burchardi VVormaciensis Ecclesiae Episcopi,
Decretorum Libri XX. ex Consiliis, & orthodoxoru[m]
patru[m] Decretis, tum etiam diuersaru[m] nationum
Synodis, ceu loci communes congesti, in quibus ...**

Burchardus <Wormaciensis>

Parisiis, 1549

Quòd sacra oblatio post mortem animabus prodesse possint, sin non sunt
culpæ indissolubiles. lvii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10722

monasterij nostri praeposito, dixit tristis. Diu est, quod frater ille qui defunctus est in igne cruciatur, debemus ei aliquid charitatis impendere, & eum in quantum possumus, ut eripiatur adiuare. Vade itaque & ab hodierna die diebus triginta continuis offerre pro eo sacrificium stude, & nullus omnino praetermittatur dies, quo pro absolutione illius salutaris hostia non immoletur. Qui protinus abscessit, & paruit. Nobis autem, alia curantibus, atque euolutos dies non numerantibus, idem frater qui defunctus fuit, nocte quadam fratri suo Germano Copioso per visionem apparuit. Quem ille cum vidisset, inquisiuit dicens: Quid est frater? Quomodo es? Cui ille respondit: Nunc vsque malè fui, modò iam benè sum: quia hodie communionem recepi. Quòd idem Copiosus pergens, protinus fratribus in monasterio indicauit. Fratres verò sollicitè computabant dies, & repererant quòd ipse dies exitit, quo pro eo trigesima oblatio fuit impleta. Cumque & Copiosus nesciret, quid pro eo fratres agerent, & fratres ignorassent quod de illo Copiosus vidisset, uno eodemque tempore dum cognouit ille quod isti ignorant, atque isti cognoscebant quod ille vidit, concordantes simul visionem & sacrificiam, res apertè claruit, quia frater qui defunctus fuit, per salutarem hostiam supplicium euasit.

Quòd sacra oblatio post mortem animabus prodesse possit, si non sunt culpa indissolubiles.

Caput LVII.

Ex dialo.
Gregor.

SI culpa post mortem insolubiles non sunt, multorum solet animas etiam post mortem sacra oblatio hostiae salutaris adiuuare, ita ut hoc nunquam ipse defunctorum animae expetere videantur. Nam praedictus Felix episcopus, à quodam venerabilis vitae presbytero qui vsque ante biennium vixit, & in dicecesi Centumcellensis vrbs habitauit, atque Ecclesiae beati Ioannis, quae in loco, qui Tauriana dicitur, sita est, praerat, cognouisse se asserit: quòd idem presbyter in eo loco in quo aquae calidae vapores nimios faciunt, quoties necessitas corporis exegit, lauari consuevit. Vbi dum die quadam fuisset ingressus, inuenit quendam incognitum virum, ad suum obsequium paratum, qui sibi de pedibus calciamenta abstraheret, vestimenta susciperet, & exeunti à calore sabana praerberet, atque omne ministerium cum magno famulatu perageret. Cumque hoc sepius fecisset,

idem presbyter die quadam ad balnea iturus, intra semet-
ipsum cogitans, dixit: Viro illi qui mihi solet tam deuotif-
simè ad lauandum obsequi, ingratus apparere non debeo,
sed aliquid me necesse est ei pro munere portare. Tunc du-
as secum oblationum coronas detulit. Qui mox, vt perue-
nit ad locum, hominem inuenit: atque ex more eius obse-
quio in omnibus vsus est. Lauit itaque, & cum iam vestitus
voluisset egredi, hoc quod secum detulit obsequenti sibi
viro pro benedictione obtulit, petens, vt benignè suscipe-
ret, quod ei charitatis gratia offerret. Cui ille mœrens, af-
flictusq; respōdit: Mihi ista quare das pater: Iste panis san-
ctus est, & ego hunc manducare non possum. Me etenim
quem vides, aliquādo loci huius dominus fui, sed pro cul-
pis meis hic post mortem deputatus sum. Si autē mihi pre-
stare vis, omnipotenti Deo pro me offer hunc panem, vt
pro peccatis meis, interuenias: & tunc exauditum te esse
cognosce, quum huc ad lauandum veneris, & me, minimè
inuenis. In quibus verbis disparuit, & is qui esse homo
videbatur, euanescendo innotuit, quia spiritus fuit. Idem
verò presbyter, hebdomada continua sese p̄ eo in lachry-
mis afflixit, salutarem quotidie hostiam obtulit, & reuersus
postea ad balneum, eum minimè inuenit. Qua ex re, quā-
tum profit animabus immolatio sacræ oblationis ostēdi-
tur: quando hanc & ipsi mortuorū spiritus à viuentibus pe-
tunt, & signa indicant, quibus per eam absoluti videantur.

*Quod beatius sit quemq; liberum hinc exire, quàm post
mortem libertatem quærere. Cap. LVIII.*

Cunctis ostenditur: quia si insolubiles culpæ fuerint,
ad absolutionem prodesse, minimè etiam mortuis vi-
ctima sacræ oblationis possit. Sed sciendū est, quia illis sa-
cra victima mortuis profit, qui hic viuendo obrinuerint, vt
eos etiam post mortem bona adiuuēt, quæ hic pro ipsis ab
aliis fiunt. Inter hæc autem pensandum est, vt tutior via
sit, vt bonum quod quisque post mortem sperat agi per a-
lios, agat dum viuunt ipse per se. Beatius quippe est liberum
exire, quàm post vincula libertatem quærere.

*Quod nullus debeat rogare pro peccato, quod
est ad mortem. Cap. LIX.*

Peccatum quippe vsque ad inferos ducitur, quod ante
finem vitæ præsentis per correctionem ac pœnitentiã

*Grego. in
suo dialo-
go dicit.*

*Grego. in
suis mora
libus.*